

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/304/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712212616
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3712212616.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a členiek JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci žalobcu: Ing. Y. R., bytom X., Za soľnou XXXX/XX právne zastúpený JUDr. Dušanom Divkom, advokátom, spol. s r.o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, IČO: 36860654, proti žalovanému: V. H., bytom Y. XXX, právne zastúpený JUDr. Jánom Súkeníkom, advokátom, so sídlom Stred 60/55, Považská Bystrica, o zaplatenie 2.290,65 eur s príslnstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 5. augusta 2013, č.k. 6C/220/2012-117, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 36,76 eur, na účet právneho zástupcu JUDr. Dušana Divka, advokát, spol. s r.o., so sídlom Považská Bystrica, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.290,65 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 27.6.2011 do zaplatenia a do rúk právneho zástupcu žalobcu náhradu trov konania a právneho zastúpenia 1.116,03 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení konštatoval, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 14.6.2004 pracoval žalobca v spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s. vo funkcii ekonomicko-obchodný riaditeľ s miestom výkonu práce Ilava. Pracovný pomer bol ukončený dňa 17.3.2009 okamžitým skončením zo strany žalobcu z dôvodu nevyplatenia časti mzdy. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 26C/82/2009-49 zo dňa 8.10.2010, právoplatného dňa 4.1.2011 a vykonateľného 18.1.2011 bola spoločnosť ALMOTRANS Ilava, a.s., zamestnávateľ žalobcu, povinná zaplatiť žalobcovi ako zamestnancovi istinu vo výške 2.737,25 eur spolu s príslušenstvom do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Napriek existencii uznanej pohľadávky žalobcu voči spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s., túto už nemožno vymôcť z dôvodu, že spoločnosť FINALIS, a. s., čo je od 2.4.2011 nový obchodný názov spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s. bola zrušená bez likvidácie a dňa 9.4.2013 vymazaná z obchodného registra. Trestným rozkazom Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 27.6.2011, sp. zn. 3T/103/2010 bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania pokračujúceho prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, keď ako štatutárny orgán právnickej osoby, spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s. nevyplatil zamestnancovi (žalobcovi) mzdu za vykonanú prácu za obdobie december 2008 až marec 2009 a náhradu mzdy v celkovej nezaplatennej časti 3.300,68 eur, na ktoré mal zamestnanec nárok, v deň ich splatnosti, hoci v tento deň mal peňažné prostriedky na ich výplatu, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti právnickej osoby. Žalobca, v trestnom konaní vystupujúci ako poškodený, bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie vo veciach občiansko-právnych, a keďže ani po výzve právneho zástupcu žalobcu zo dňa 5.4.2012 žalovaný neuhradil celú žalovanú sumu, domáhal sa žalobca náhrady škody, ktorú mu žalovaný spôsobil úmyselným protiprávnym konaním, spáchaním trestného činu podľa § 214 ods. 2 Trestného zákona.

Ďalej v odôvodnení uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za nesporne preukázané, že žalovaný spôsobil žalobcovi majetkovú škodu spáchaním trestného činu nevyplatenia mzdy, odstúpného a náhrady mzdy, keď ako štatutárny orgán zamestnávateľa, spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s., neskôr premenovanej na FINALIS, a.s. nevyplatil žalobcovi ako zamestnancovi mzdu, náhradu mzdy a odstúpné. Ostatok nevyplatennej škody po čiastočných úhradách činil žalovanú sumu, ktorej výšku žalovaný žiadnym spôsobom nenamietal a preto súd o nej nemal žiadnu pochybnosť aj z dôvodu existencie rozhodnutia v trestnom konaní ako aj v konaní občiansko-právnom 26C/82/2009. Sám žalovaný sa na pojednávaní dňa 31.1.2013 vyjadril, že z dôvodu nekorektného správania žalobcu žalovanú sumu 2.290,65 eur zadržal a túto ako štatutárny orgán zamestnávateľa žalobcu, žalobcovi nevyplatil. Uviedol, že mu žalobca svojím konaním, a to okamžitým skončením pracovného pomeru spôsobil škodu, ktorú nijakým spôsobom v tomto konaní nepreukázal a nepreukázal ju ani v konaní pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 26C/82/2009, kde túto skutočnosť tiež namietal. Preto súd vychádzal aj zo zhodného tvrdenia účastníkov konania ohľadom výšky spôsobenej škody a žalovanej sumy. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že nie je v spore pasívne vecne legitimovanou osobou, a že touto má byť bývalý zamestnávateľ žalobcu, spoločnosť ALMOTRANS Ilava, nakoľko pasívna vecná legitimácia tejto spoločnosti bola daná iba v konaní o náhradu mzdy, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Trenčín 26C/82/2009-49, ale nie v konaní o náhradu škody. V zmysle § 135 O.s.p. je súd vždy viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin ako aj o tom, kto ho spáchal. Táto skutočnosť nesporne vyplýva z právoplatného Trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T 103/2010 zo dňa 27.6.2011, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného. Súd poukázal na to, že vzhľadom na § 135 O.s.p. je viazaný aj tým, že spáchaním trestného činu bola spôsobená škoda žalobcovi, keď zo znakov skutkovej podstaty spáchaného trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, sa vyžaduje spôsobenie väčšej škody ako zákonného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu a práve tým, že orgán príslušný na určenie toho, že bol spáchaný trestný čin, rozhodol o tom, že spáchaný bol, súd je v tomto konaní jeho rozhodnutím viazaný. Rovnako je súd viazaný aj tým, že škoda bola spôsobená a kto za ňu zodpovedá. Z výkladu § 135 O.s.p. vyplýva, že súd je právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní viazaný vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného, pričom to platí aj o zistení vzniku škody u žalobcu v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného, žalovaného. Rozsah viazanosti všeobecného súdu trestným rozkazom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občiansko-právnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, teda o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal. Takýto výklad by viedol k narušeniu princípu práva na spravodlivý proces, keďže by znemožnil poškodenému v trestnom konaní, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občiansko-právne konanie, aby sa ho úspešne dovolal napriek existencii právoplatného trestného rozkazu vydaného v trestnom konaní, v ktorom bola jeho škoda uznaná a konštatovaná. Rovnaký právny názor vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011. Z uvedeného výkladu ustanovenia § 135 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodujúci v občianskom súdnom konaní o náhrade škody, ktorá vznikla žalobcovi ako poškodenému v trestnom konaní, je viazaný tým, že žalobcovi reálne škoda vznikla úmyselným protiprávnym konaním žalovaného, čím sú naplnené znaky pre použitie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže z rozhodnutia v trestnom konaní, trestného rozkazu jednoznačne vyplýva, že došlo k porušeniu právnej povinnosti zavineným protiprávnym konaním žalovaného, pričom žalobcovi v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom žalovaného vznikla majetková ujma, škoda. Aj v zmysle právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 1Obdo/41/2011 zo dňa 17.5.2012 je potrebné zodpovednosť škodcu, žalovaného za škodu spôsobenú trestným činom posudzovať v občianskom súdnom konaní podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, pričom je bezvýznamné, že žalovaný spáchal trestný čin ako štatutárny orgán právnickej osoby a bezvýznamná je aj skutočnosť existencie právoplatného rozsudku vydaného v občianskom súdnom konaní voči obchodnej spoločnosti, ktorá bola zaviazaná na plnenie v prospech žalobcu z titulu nevyplatennej mzdy a jej náhrad.

Súd prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca v súlade so zákonom žiadal zaplatenie úroku z omeškania z nevyplatennej náhrady škody, ktorá mu vznikla a to odo dňa vydania trestného rozkazu

zo dňa 27.6.2011. Žalobca potom dôvodne podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplatnil proti žalovanému úrok z omeškania, a to vo výške, ktorá je v súlade s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., teda 9,25 % ročne zo žalovanej sumy do zaplatenia.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalovaného, aby nahradil úspešnému žalobcovi trovy konania v celkovej výške 1.116,03 eur, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku 137 eur a trov právneho zastúpenia 979,03 eur. Právny zástupca žalobcu vykonal celkom 11 úkonov právnej služby, z toho 7 úkonov právnej služby po 91,29 eur podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a to 1x prevzatie a príprava zastúpenia podľa § 14 ods. 1 písm. a) cit. vyhl., 1x podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu podľa § 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhl., 2x vyjadrenie vo veci samej (8.1.2013, 13.3.2013) podľa § 14 ods. 1 písm. b) cit. vyhl., 3x účasť na pojednávaní dňa 21.1.2013, 31.1.2013, 5.8.2013 podľa § 14 ods. 1 písm. c) cit. vyhl., ďalej 4x účasť na pojednávaní (11.3.2013, 30.5.2013, 13.6.2013, 11.7.2013), ktoré bolo odročené bez prejednanja veci, za ktoré patrí odmena za 1 úkon právnej služby vo výške 22,82 eur podľa § 10 ods. 1 a § 14 ods. 5 písm. b) cit. vyhl., ďalej mu patrí režijný paušál 2x 7,63 eur za úkony vykonané v roku 2012 a 9x 7,81 eur za úkony vykonané 2013 podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky, všetko zvýšené o 20% DPH.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade poukázal na tú skutočnosť, že navrhovateľ sa vo svojom návrhu zo dňa 15.10.2012 domáhal nevyplatenej mzdy celkovo vo výške 2290,65 eur. Podľa jeho názoru nárok zamestnanca na vyplatenie mzdy je špecifickým nárokom zamestnanca, ktorý mu vzniká voči zamestnávateľovi za vykonanú prácu, jedná sa teda o nárok z pracovnoprávneho vzťahu, ktorého predpokladom je existencia tohto vzťahu. Pritom samotný prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že tento nárok bol navrhovateľovi priznaný rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26C/82/2009. Nesprávne však následne prvostupňový súd konštatoval, že odporca je pasívne vecne legitimovaný, keď má voči nemu navrhovateľ ďalší nárok na náhradu škody, ktorého základ predstavuje trestný rozkaz. Sám navrhovateľ totiž v prvostupňovom konaní ponúkol odporcovi, aby tento s ním uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou by na neho previedol bezplatne svoju pohľadávku vo výške 2.290,65 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 27.6.2011 do zaplatenia, ktorú má voči svojmu bývalému zamestnávateľovi obchodnej spoločnosti ALMOTRANS. Z konania navrhovateľa teda jednoznačne vyplýva jeho vedomosť o tom, že tak v prípade jeho bývalého zamestnávateľa ako i v prípade odporcu požaduje to isté plnenie, a teda mzdu. Keďže toto plnenie mu bolo už právoplatne priznané, existuje tu prekážka veci rozhodnutej. Tým, že prvostupňový súd opätovne zaviazal k tomu istému plneniu odporcu, vzniklo na strane navrhovateľa bezdôvodné obohatenie. Poukázal na ustanovenia § 47 ods. 1 písm. a), § 10 ods. 1 a § 9 ods. 1. Zákonníka práce, z ktorých vyplýva, že on v tomto konaní nie je vecne pasívne legitimovaný. Pokiaľ prvostupňový súd poukazuje na nález Ústavného súdu, dal do pozornosti, že skutkový stav v ňom uvedenom prípade je odlišný. Ako z nálezu vyplýva, Ústavný súd tu riešil otázku, keď konateľ obchodnej spoločnosti spôsobil škodu v rámci obchodného vzťahu a nešlo teda o konanie v rámci pracovnoprávných vzťahov. Pokiaľ sa týka aplikácie ustanovenia § 135 OSP zo strany prvostupňového súdu, mal za to, že ani tento nebol správne aplikovaný, v súlade s nálezom bol prvostupňový súd viazaný všetkými skutočnosťami uvedenými vo výrokovej časti trestného rozkazu, avšak v jeho výrokovej časti je uvedené, že zo strany odporcu nedošlo k vyplateniu mzdy za obdobie december 2008 až marec 2009, pričom v ňom súd nekonštatuje, že odporca spôsobil navrhovateľovi škodu. V náleze pritom Ústavný súd SR skúmal prípad, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu sprenevery a konštatoval, že súčasťou skutkovej podstaty tohto trestného činu je spôsobenie škody, čo v prípade prečinu nevyplatenia mzdy alebo odstúpeného nie je. Preto podľa jeho názoru postupoval prvostupňový súd nesprávne, keď jeho konanie uvedené vo výrokovej časti trestného rozkazu subsumoval pod ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ako už vyššie uviedol jedná sa o špecifický nárok na vyplatenie mzdy, ktorý môže existovať len vo vzťahu k zamestnávateľovi. Napokon prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav a to spoukazom na ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, nakoľko bolo povinnosťou prvostupňového súdu zaoberať sa i otázkou spoluzavinenia zo strany navrhovateľa, čo potvrdzuje i rozhodnutie uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 22/1979. Zo strany prvostupňového súdu k tomuto však vôbec nedošlo, keď tento nebral do úvahy tú skutočnosť, že v čase kedy zo strany bývalého zamestnávateľa obchodnej spoločnosti ALMOTRANS nedošlo k

vyplateniu mzdy a odstúpného navrhovateľovi, bol aj navrhovateľ členom kolektívneho štatutárneho orgánu tejto obchodnej spoločnosti, ako to vyplýva z úplného výpisu z OR. V danom čase mal štatutárny orgán spoločnosti - predstavenstvo troch členov, a to navrhovateľa, Jána Ondráška a odporcu, ktorý bol predsedom predstavenstva. Z úplného výpisu z OR obchodnej spoločnosti ALMOTRANS pritom vyplýva, že v mene spoločnosti boli oprávnení konať všetci členovia predstavenstva, pričom pri zaväzovaní spoločnosti boli oprávnení konať vždy najmenej dvaja členovia spoločnosti. Podľa ustanovenia § 194 ods. 6 Obchodného zákonníka za porušenie povinnosti zodpovedajú členovia predstavenstva spoločne a nerozdielne. Z vyššie uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že i navrhovateľ bol v danom čase členom predstavenstva, a preto bolo povinnosťou súdu skúmať jeho spoluzavinenie na škodu, ktorá mu mala konaním štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti ALMOTRANS vzniknúť. I keď v prípade navrhovateľa nedošlo k odsúdeniu v trestnom konaní, mal prvostupňový súd túto otázku predbežne posúdiť, čo vyplýva i z vyššie uvedeného rozhodnutia R 22/1979. Zároveň prvostupňový súd ani nevzal do úvahy jeho vyjadrenia prednesené počas pojednávania, keď uviedol, že to bol práve navrhovateľ, ktorý spôsobil škodu bývalému zamestnávateľovi obchodnej spoločnosti ALMOTRANS svojim konaním. Prvostupňový súd nebol v konaní viazaný výškou škody uvedenou v trestnom rozkaze, čo vyplýva i z vyššie uvedeného rozhodnutia R 27/1977. V trestnom konaní totiž bola pozornosť zameraná na posúdenie viny a nie na zistenie výšky škody, čo napokon potvrdzuje i samotný fakt, že navrhovateľ bol odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných. Bolo teda úlohou prvostupňového súdu, aby sa náležite vyporiadal so skutočnosťami nevyhnutnými pre správne určenie výšky škody, ktorá mala navrhovateľovi vzniknúť, a teda i s otázkou jeho spoluzavinenia, keď bolo i jeho povinnosť vyplatiť si mzdu.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca a žiadal, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdil a priznal mu odvolacie trovy. Uviedol, že odporca bol v konaní Okresného súdu Trenčín 3T 103/2010 uznaný vinným z nevyplatenia mu mzdy a svojim protiprávnym konaním mu spôsobil škodu, za ktorú nesie plnú zodpovednosť, pretože pojal úmysel nevyplatiť mu túto mzdu, hoci peňažné prostriedky v deň splatnosti tohto jeho mzdového nároku v spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s. boli. V zmysle § 228 ods. 1 Trestného poriadku bol ako poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody, ktoré mu takto spôsobil svojim protiprávnym konaním na občiansko-právne konanie. Poukázal na tú skutočnosť, že on sa nedomáhal nevyplatenej mzdy voči odporcovi vo svojom návrhu, titul jeho zodpovednosti je náhrada škody, pretože nevyplatenie mzdy nemohol docieľiť od spoločnosti ALMOTRANS, keďže túto spoločnosť odporca zlúčil do spoločnosti FINALIS a.s., Žilina, ktorá následne bola zrušená bez likvidácie a bola vymazaná z obchodného registra. V konaní u Okresného súdu Trenčín proti spoločnosti ALMOTRANS, a.s., Ilava 26C 82/2009 súd rozhodol dňa 08.10.2010 a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04.01.2011. ALMOTRANS v tom čase už nemal žiadne aktíva, pretože tieto previedol na spoločnosť Solleers Transport Logistic ešte v roku 2009. Prevod spoločnosti do spoločnosti FINALIS a.s., Žilina bol realizovaný dňa 02.04.2011 a táto spoločnosť zanikla bez likvidácie výmazom dňa 09.04.2013, pretože aj táto spoločnosť od 19.07.2011 bola bez štatutára s jasným zámerom likvidácie. Najpodstatnejšie je, že od 15.08.2009 bol odporca už iba sám v predstavenstve ako predseda a jediný vlastník akcií ALMOTRANS Ilava, a.s. Členovia Suchánek a Ondrášek boli vymazaní dňa 18.04.2009, hoci on hneď pri jeho výpovedi žiadal, aby bol vypísaný z obchodného registra ako člen predstavenstva, čo napísal v rámci vnútro podnikovej pošty odporcovi. Preto len odporca ako štatutár zavinil, že nebola čiastka 2290,65 eur vyplatená. V žiadnom prípade tu nemôže ísť o prekážku veci rozhodnutej, pretože ide o rozdielných účastníkov konania, odporca pojal úmysel, že on napriek právoplatnému rozsudku Okresného súdu Trenčín 26C 82/2009 nedostane tieto finančné prostriedky, začo bol trestne postihnutý a začo mu zodpovedá z titulu zavinenia a spôsobenia mu majetkovej ujmy v súlade s § 420 OZ, že nedosiahol tento príjem práve v dôsledku jeho protiprávneho konania, keď mu neplnil to, čo mal plniť ako štatutár a nerešpektoval ani súdne rozhodnutie. Preto mu navrhol ešte pred výmazom spoločnosti FINALIS as. Žilina, že prisúdenú pohľadávku mu bezplatne postúpi, pretože už vedel ako smerujú jeho kroky k výmazu spoločnosti FINALIS, a.s., Žilina. Preto aj tvrdenie, že aj on bol oprávnený konať za predstavenstvo ako jeho člen, nezodpovedá skutočnosti, keďže jeho účasť zanikla hneď ako to bolo doručené poštou, o čom priložil aj list, ktorý odporcovi zaslal s podaním výpovede.

Krajský súd v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec, a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.290,65 eur s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 27.6.2011 do zaplataenia, a to titulom náhrady škody, nakoľko z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa mal i odvolací súd za preukázané, že žalovaný spôsobil žalobcovi majetkovú škodu spáchaním trestného činu nevyplatenia mzdy, odstupného a náhrady mzdy, keď ako štatutárny orgán zamestnávateľa, spoločnosti ALMOTRANS Ilava, a.s., neskôr premenovanej na FINALIS, a.s. nevyplatil žalobcovi ako zamestnancovi mzdu, náhradu mzdy a odstupné. Ostatok nevyplatennej škody po čiastočných úhradách činil žalovanú sumu, ktorej výšku žalovaný žiadnym spôsobom v konaní pred súdom prvého stupňa nenamietal, preto ani odvolací súd o nej nemal žiadnu pochybnosť, pričom sám žalovaný sa na pojednávaní dňa 31.1.2013 vyjadril, že z dôvodu nekorektného správania žalobcu žalovanú sumu 2.290,65 eur zadržal a túto ako štatutárny orgán zamestnávateľa žalobcu, žalobcovi nevyplatil.

Čo sa týka námietky žalovaného uvádzanej v odvolaní, že súd prvého stupňa sa v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka, nezaoberal otázkou spoluzavinenia zo strany žalobcu, keď tento nebral do úvahy tú skutočnosť, že v čase kedy zo strany bývalého zamestnávateľa obchodnej spoločnosti ALMOTRANS nedošlo k vyplateniu mzdy a odstupného navrhovateľovi, bol aj navrhovateľ členom kolektívneho štatutárneho orgánu tejto obchodnej spoločnosti a zároveň ani nevzal do úvahy jeho vyjadrenia prednesené počas pojednávania, keď uviedol, že to bol práve žalobca, ktorý spôsobil škodu bývalému zamestnávateľovi obchodnej spoločnosti ALMOTRANS svojim konaním, odvolací súd uvádza, že prvú námietku žalovaný vzniesol až v priebehu odvolacieho konania, jedná sa o novú skutočnosť, na ktorú odvolací súd nemôže prihliadať, pričom čo sa týka námietky, že žalobca mu svojim konaním, a to okamžitým skončením pracovného pomeru spôsobil škodu, odvolací súd uvádza, že touto sa súd prvého stupňa zaoberal, pričom správne konštatoval, že túto skutočnosť žalovaný nijakým spôsobom v tomto konaní nepreukázal a nepreukázal ju ani v konaní pred Okresným súdom Trenčín sp. zn. 26C/82/2009, kde túto skutočnosť tiež namietal. Na zdôraznenie odvolací súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám, pričom i na strane poškodeného musia byť dané všetky základné predpoklady zodpovednosti za škodu (§ 420 Občianskeho zákonníka), a to protiprávne konanie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, čo v danom prípade splnené a ani preukázané nebolo.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd prvého stupňa správne vychádzal zo zhodného tvrdenia účastníkov konania ohľadom výšky spôsobenej škody a žalovanej sumy.

Odvolací súd sa v danom prípade taktiež nestotožnil s právnym názorom žalovaného, že nie je v spore pasívne vecne legitimovanou osobou, a že touto má byť bývalý zamestnávateľ žalobcu, spoločnosť ALMOTRANS Ilava, nakoľko tak ako správne konštatoval i súd prvého stupňa pasívna vecná legitimácia tejto spoločnosti bola daná iba v konaní o náhradu mzdy, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Trenčín 26C/82/2009-49, ale nie v konaní o náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň konštatuje, že podľa ustálenej judikatúry v prípade, že nároky na náhradu škody pokiaľ spĺňajú predpoklady zodpovednosti ako zodpovednosti skutkovej podstaty podľa Zákonníka práce, tak zodpovednosti skutkovej podstaty podľa Občianskeho zákonníka, môžu byť úspešne uplatnené poškodeným voči tomu zodpovednému subjektu, ktorý si vyberie, pričom zodpovednosť jedného subjektu nevyklučuje zodpovednosť druhého subjektu, preto sa nemožno stotožniť s námietkou žalovaného, že žalobca si mohol uplatniť nárok na náhradu škody výhradne podľa Zákonníka práce.

Čo sa týka ďalšej námietky žalovaného uvádzanej v odvolaní, že uplatňovaný nárok bol žalobcovi priznaný rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 26C/82/2009, pričom z konania navrhovateľa jednoznačne vyplýva jeho vedomosť o tom, že tak v prípade jeho bývalého zamestnávateľa ako i v prípade odporcu požaduje to isté plnenie, a teda mzdu a keďže toto plnenie mu bolo už právoplatne

priznané, existuje tu prekážka veci rozhodnutej, odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci nejde o totožných účastníkov konania, pričom vyššie uvedeným rozsudkom bola obchodná spoločnosť ALMOTRANS, a.s., ako zamestnávateľ žalobcu zaviazaná na plnenie v prospech žalobcu z titulu nevyplatenej mzdy a jej náhrad, avšak v tomto konaní ide o náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi úmyselným protiprávnym konaním žalovaného, teda v prejednávanej veci sa nejedná o prekážku veci rozhodnutej.

Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca sa v prejednávanej veci nedomáhal nevyplateniu mzdy voči žalovanému, ale titul jeho zodpovednosti bola náhrada škody, pretože nevyplatenie mzdy nemohol docieľiť od spoločnosti ALMOTRANS, keďže túto spoločnosť žalovaný zlúčil do spoločnosti FINALIS a.s., Žilina, ktorá následne bola zrušená bez likvidácie a bola vymazaná z obchodného registra dňa 09.04.2013.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia § 135 O.s.p., nakoľko v súlade s nálezom bol prvostupňový súd viazaný všetkými skutočnosťami uvedenými vo výrokovej časti trestného rozkazu, avšak v jeho výrokovej časti je uvedené, že zo strany odporcu nedošlo k vyplateniu mzdy za obdobie december 2008 až marec 2009, pričom v ňom súd nekonštatuje, že odporca spôsobil navrhovateľovi škodu, odvolací súd tak ako už konštatoval súd prvého stupňa, uvádza, že v zmysle § 135 O.s.p. je súd vždy viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin ako aj o tom, kto ho spáchal, pričom táto skutočnosť nesporne vyplýva z právoplatného Trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T 103/2010 zo dňa 27.6.2011, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného. Súd prvého stupňa zároveň správne poukázal na to, že vzhľadom na § 135 O.s.p. je viazaný aj tým, že spáchaním trestného činu bola spôsobená škoda žalobcovi, keď zo znakov skutkovej podstaty spáchaného trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený, sa vyžaduje spôsobenie väčšej škody ako zákonného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu a práve tým, že orgán príslušný na určenie toho, že bol spáchaný trestný čin, rozhodol o tom, že spáchaný bol, súd bol v tomto konaní jeho rozhodnutím viazaný. Rovnako je súd viazaný aj tým, že škoda bola spôsobená a kto za ňu zodpovedá.

Súd prvého stupňa ďalej správne vychádzal z výkladu § 135 O.s.p. (ktorý právny názor vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011), podľa ktorého je súd právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní viazaný vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného, pričom to platí aj o zistení vzniku škody u žalobcu v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného, žalovaného. Rozsah viazanosti všeobecného súdu trestným rozkazom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občiansko-právnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, teda o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal. Takýto výklad by viedol k narušeniu princípu práva na spravodlivý proces, keďže by znemožnil poškodenému v trestnom konaní, ktorý bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občiansko-právne konanie, aby sa ho úspešne dovolal napriek existencii právoplatného trestného rozkazu vydaného v trestnom konaní, v ktorom bola jeho škoda uznaná a konštatovaná. Z uvedeného výkladu ustanovenia § 135 O.s.p. ďalej vyplýva, že súd rozhodujúci v občianskom súdnom konaní o náhrade škody, ktorá vznikla žalobcovi ako poškodenému v trestnom konaní, je viazaný tým, že žalobcovi reálne škoda vznikla úmyselným protiprávnym konaním žalovaného, čím sú naplnené znaky pre použitie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže z rozhodnutia v trestnom konaní, trestného rozkazu jednoznačne aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že došlo k porušeniu právnej povinnosti zavineným protiprávnym konaním žalovaného, pričom žalobcovi v príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom žalovaného vznikla majetková ujma, škoda.

Z uvedeného vyplýva, že výklad § 135 O.s.p. použitý žalovaným by v konečnom dôsledku k nerešpektovaniu záverov právoplatného trestného rozkazu okresného súdu, čo je v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý už ústavný súd opakovane vyslovil aj v rámci svojej judikatúry.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na skutočnosti, že právny názor vyjadrený žalovaným bol navyše prekonaný aj samotnou judikatúrou najvyššieho súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvého stupňa v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav a v konečnom dôsledku i správne rozhodol, pričom dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými žalovaným v odvolaní, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovaného za opodstatnené a rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Zároveň podľa § 219 ods. 2 O.s.p vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa

Súd prvého stupňa rozhodol v danej veci správne i o náhrade trov konania a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa tak ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p..

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi boli priznané účelné trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci, a to za písomné vyjadrenie k odvolaniu vo výške 22,82 eur + režijný paušál 7,81 eur, DPH 20%, spolu 36,76 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný žalovaný, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.